

Cuciureanu Ștefania

Clasa a VII-a A, Școala Herăstrău, Sector 1, București  
profesor Maria Tănase

## SĂ FI AVUT...

Să fi avut aripi, aș fi vrut să zbor, să văd pamântul ca o stea sub umbra mea,  
Să fi avut o inimă mai mare, aș fi vrut să iubesc fiecare rază de soare,  
Să fi fost mai înțelept, aș fi știut mai demult cât de mult să te iubesc,  
Să fi avut vise, aș fi luat în găzduire fiecare noapte pustie,  
Să fi fost mai îndrăzneț, aș fi urcat pe Olimp, să mă lupt cu Zeus cel înțelept,  
Să fi fost mai inimos, aș fi ocrotit natura cu mult mai ambițios,  
Să fi avut timp, aș fi schimbat destine, pentru a face mai mult bine.  
Să fi avut...

Tânjim după a trecutului schimbare, am fi vrut sa ordonam fiecare rază de soare,  
Să monitorizăm fiecare briză și boare,  
Să aranjăm fiecare culoare,  
Să schițăm fiecare copac și fiecare floare.

Prea târziu....

Să fi fost, să fi avut... Țin de trecut!,

Dar în față-i viitorul ce spulberă ce am fi vrut.

Acele ceasornicului au un singur sens, numerele-s clare! Nu mai are rost!

Poți să tragi de ele și cu cai, și boi

Încăpățânat-s Doamne, nu mai dau înapoi!

Ca filele cărții nu le mai întorci, citești un capitol, îl lași înapoi,

Un vis ce se vede, o clipă....

S-a dus....

Un nor ce mai plouă, acum e răpus,

Un foc se aprinde o vreme, s-a stins

Așa e și timpul, stingher, călător,

Ca undele mării, plesnesc și apoi mor.

Așa este timpul, el îți dă, el îți ia,

Ca glonțul în aer, străpunge ce vrea.

Realizezi că timpul de mult ți s-a dus

Că ești ca un soare ce-ajunge-n amurg.

Că ești ca o frunză, o boare de vânt.

Și-atunci ai fi dat o viață, mai mult...

Să schimbi o greșeală, o clipă și-atât.

Dar nu ești în stare decât iar să zici:

Să fi avut minte, aș fi făcut ce-ar fi trebuit,

La un moment potrivit!

Cuciureanu Ștefania  
Clasa a VII-a A, Școala Herăstrău, Sector 1, București  
profesor Maria Tănase

## **APUS DE SOARE**

O noapte ruginită  
Se cufundă-n mare,  
Din zarea deslușită  
O cărare de aur apare  
Îngrădită...

O poartă se deschide,  
O poartă de fier încins,  
Din ea apare-o zână,  
O zână de chihlimbar aprins  
Nedumerită...

Pe cer suratele-i  
În pat din praf de stele dorm,  
Așteaptă miezul nopții  
Când valsul lor etern începe  
Amăgind...

Dar nimfa mică  
Dansează cu nisipul cald,  
Iar soarele roșind,  
Privește valsul îngândurat  
Ca un bătrân ce știe poate  
Că dragostea nu-i o eternitate...

El se cufundă-n mare contemplând  
Și obosit adoarme dispărând.  
Iar zânei tandre o lacrimă-i cade,  
Se spulberă pe pământ...  
Și e luată de vânt...  
Amorțită...

Acum și stelele dansează...  
Iar nisipul aleargă întrebând  
Pe lună, stele și copaci:  
Văzut-au ei pe zâna lui cea mică  
Luată de vânt?...

Cuciureanu Ștefania

Clasa a VII-a A, Școala Herăstrău, Sector 1, București  
profesor Maria Tănase

### **Rapsodii de primăvară,**

A sosit primăvara,  
Cu flori în părul de argint și o rochie din lalele roșii.  
Odata cu sosirea ei, și soarele se-arată,  
Lumină dă, ca toți să vadă  
Frumoasa primăvară!  
Păsări multe zboară deasupra ei  
Și din pământ răsar ghiocei,  
Ghiocei albi ca zăpada și trunchi verde-smarald.  
Păsările-i cântă mult, cu glas cald...  
În grădină apar găzele cu aripi de mătase  
S-o-ntâmpine și ele  
Pe zâna lor cea bună.  
Și zburdă copiii-n grădină ca mielușeii la păscut,  
Și pomii toți cu flori se-mbracă  
Ca în lumină să se scalde și lumea de culori s-o umple.  
Iar inima ne crește mult când  
Fericirea ne umple firea!

Cuciureanu Ștefania  
Clasa a VII-a A, Școala Herăstrău, Sector 1, București  
profesor Maria Tănase

## CUM A DEVENIT NORUL FURTUNĂ

Într-o zi de primăvară,  
Cum puține s-au văzut,  
Un nor mic privea la soare,  
Minunat de-a lui amploare  
Și de-a lui coroană mare, de azur.

Dar deodată el tresare  
Și își spune-n gând încet:  
“-Dacă-l rog pe mândrul Soare  
Să îmi dea măcar culoare,  
Că așa alb, spălăcit  
Eu sunt tare plictisit,  
Și când văd pe mărul roșu,  
Și pe fratele copac,  
Mă apuc-o supărare,  
De care... cu greu mai scap!”

Și se duse norul nostru,  
La soarele împărat.  
Și cu rugă, umilintă,  
Capătă și el culoare,  
Cam cum îi era pe plac.

De atunci înainte,  
Într-una se lăuda.  
Că era din aur, zice,  
Galben, așa ca o stea.

Nori și necuvântătoare  
Toți din cale se opreau  
Să privească cu mirare,  
Ciudățenia zburătoare.  
Eii... dar norul nostru iată,  
Că tot supărat era.  
Și iar se uită la soare  
Cugetând la a lui amploare  
Și mirat fiind de a lui lucire mare.

Iarăși, dânsul tresări.  
O idee îi veni:

Cuciureanu Ștefania  
Clasa a VII-a A, Școala Herăstrău, Sector 1, București  
profesor Maria Tănase

“-Dacă-l rog pe Vodă Soare  
Să îmi dea lucire mare,  
Sau măcar o licărire,  
Că așa neluminat  
Eu sunt tare supărat.  
Și când văd pe licurici,  
Băzgăuna din tufiș,  
Că lucește-așa de tare,  
Mă apuc-o amețelă  
De-am să cad și din picioare! ”

Și iată că Vodă Soare,  
Nici acum nu-l prigoni,  
Și-i dădu lucire mare,  
Cum dorea norul a fi.

Ca un astru-acum pe cer  
Strălucea și lumina,  
Mii de priviri atrăgea.  
Ochii sus își priponeau  
Toți, ce pe pământ trăiau,  
Căutând cu disperare,  
Să vadă a lui splendoare.

Eii... Dar norul mândru-acuma  
Tot mai mult el își dorea.  
Și iar la soare privea,  
Râvnind la a lui am ploare  
Și surprins de-al lui giuvaier mare.

“- De mi-ar da Regele Soare  
Giuvaierul lui cel mare,  
Ca sa fiu și eu stăpânul  
Cerului, măcar o lună,  
Că așa, fără putere,  
Eu nu am deloc plăcere.”

Vai, dar norul nostru iată,  
Că facu greșeala-ndată.

Cuciureanu Ștefania  
Clasa a VII-a A, Școala Herăstrău, Sector 1, București  
profesor Maria Tănase

De-l rugă pe Rege Soare  
Să îi dea a lui splendoare!

Regele cum auzi,  
Deodata se mâhni:  
“-Dară nu ți-o fi rușine,  
Vai și amar ce e de tine!  
-Nu ți-a ajuns frățioare,  
Că ți-am dat eu și culoare,  
Și lucire foarte mare!  
Acum vrei să-mi iei puterea,  
Giuvaierul nestemat,  
Pleacă, să nu te mai văd  
Și să nu te-arăți vreodat!”

Norul crunt se supără  
Și îndată fulgeră.  
Dintr-o mică dezolare  
Făcu supărare mare.  
Vântul el puse la muncă,  
Tot pământul să-l distrugă.  
Și cu fulgere-arunca,  
Și cu tunete tuna,  
Dintr-un nor mic și blajin  
Devenise un tiran  
Ce copacii îi smulgea  
Și mari pagube făcea.  
Ba iată că și ploua,  
Pare-mi-se că plângea.

Dar așa se-ntâmplă-n viață, nu tot timpu' ai să primești.  
Să nu faci ca norul nostru și razboiul să pornești,  
De crezi că ți se cuvine, dară totuși nu primești!